

Ježíšek má tohle místo rád (PF)

Je prosinec a vrabec prosí – mějme lásku v duši. Je svátek Mikuláše, tam kdesi, v civilizaci, naděluje dětem svatý Mikuláš sladkosti a ovoce. Nám již Mikuláš štědře nadělil volný víkend pod převisem s přáteli. Ani jsem nemusel říkat básničku. Ostatně, o poezii lze v této zemi zaslíbené zakopávat stejně často jako o neviděný kořen či jinou, v haleně tmy skrytou, překážku. Nechci zbytečně svítit u hlavní cesty, ze které odbočujeme, bojím se prozrazení a následného zničení kempu. Za egyptské tmy, přerušované občasným paprskem baterky, klopytáme dolů ke kempu. Spouštím se jako první, dole ticho, budeme tu, zdá se, sami, čemuž je zejména Jarek – samotář rád. Shazuji batoh, beru vzorně nachystanou březovou kůru a větvičky na zátop a mířím k ohništi. Ve světle baterky se zatřpytí rudý pablesk, odraz čehosi, co v ohništi nemá co pohledávat. Zorničky očí se rozšiřují úžasem a tryskající radostí, svatý Mikuláš naděluje podruhé! V okruží kamenů královsky trůní zbrusu nový, vpravdě luxusní, rošt ozdobený rudými stuhami. Ó, to se ti povedlo, Wabi! Tisícový dík za ten okamžik ... té noci, když jsem si čet', těch několik tvých vět (v kempovce). ... Mýlil jsem se, to nebyl svatý Mikuláš, to sám Ježíšek, podobně nedočkavý jako bývám já, navštívil toto místo. A protože má tohle místo rád, nadělil nám v předstihu ...

Lavička na Krkavci, foto Pavouk

Grog je horký a silný, rošt prožívá křest ohněm, pářečky jsou libové a lákavé, a mě je tak nebesky dobře. Jarek přikládá suché dříví, zlé myšlenky a starosti jsou dávno spáleny či vyplaveny, víno je svařeno a voní. Monika je zachumlána do mého vaťáku a začíná v příjemném teplíčku pochrupávat. Je čas položit čluny karimatek do vln sargasového moře zlatého kapradí, je čas odevzdat se spánku. Díky, dobří bohové, díky, dobří lidé, díky, dobrý a šikovný Wabi ...

Zima je tuhá, sněhu nebývale a mě se zmocňuje vandrácí abstrák. Jsem pes uvázaný u boudy a nemůžu se urvat z řetězu povinností či marodění. Měsíc únor - měsíc hladu, měsíc mého hladovění po Krajině se zvolna chýlí ke konci, když se konečně dostávám o víkend „domů“. Brodíme se s Monikou nezvykle hlubokým sněhem vzhůru neschůdným srázem v naivní snaze nezanechávat za sebou snadno sledovatelné stopy. Křižujeme liščí a srnčí řádky stop a zpocení se dílem drápeme, dílem kloužeme na přístupovou traverzovku. Kemp je opuštěný. Na první pohled je patrné, jak tuhá zima vysmýčila dřevník. Oj, čeká nás letní fuška. Hledám kempovku, ležela v nevzhledné hliníkové krabici na lavici v průčelí ložnice. Zrak mi klouže ke skále a tu zespoda slyším: „Dovolte, abych se představila, já jsem Nová Bednička Roverská a hlásím se do služby.“ Zaskočen jejím mládím a půvabem ze sebe soukám odpověď: „, Já jsem Antar, správce Našeho Společného Království a moc se mi, slečno, líbí.“ Můj neobratný kompliment ji potěšil, usmívá se (byť poněkud prkenně a zelený ru-měněc jsem tedy ještě neviděl), a mě v hlavě začínají hrát Spirituálové: ... „já mám bedničku náram náram náram, bedničku náram náramnou ... náš kemp má rošt, náš kemp má skryš, na kempovku, sirky, kůru uvidíš ...“ Vidím a dím - budiž pochváleny ruce tvé zručné, budiž pochválen bohu libý úmysl tvůj ...

Odklápím víko bedničky, otevírám kempovku a čtu první zápis letošního roku. Máš svatou pravdu, Wabi, Ježíšek má tohle místo opravdu rád ...